

אז הנני מניח את הברכה
אלה עין את הברכה

1 משרשי המזוזה על צד הפשט. לפי שכל עקרון של ישראל אינו אלא התורה ומפני התורה נבראו שמים וארץ וכמו שנאמר אם לא בריתי יומם ולילה וגו' והיא העקר והסבה שנגאלו ויצאו ממצרים. כפי שיקבלו התורה כסיני ויקימוהו. וכמו שאמר השם יתברך למשה וזה לך האות כי אנכי שלהתיף בהוצאתך את העם ממצרים תעבדו את האלהים על ההר הזה כלומר 10 שתקבלו התורה שהיא העקר הגדול שבשקבל זה הם נגאלים והיא תקלית הטובה שלכם. וענין גדול הוא להם יותר מן החרות מעבדות. ולכן יצעה השם למשה אות בצאתם מעבדות לקבלת התורה. פי 15 הטפל עושים אות לעולם אל העקר. ומפני כן. פי הוא כל עקרון של ישראל ובעבורה נגאלו ועלו לכל הגדלה שעלו אליה. נצטוו למנות ממוחת יום טוב של פסח עד יום נתינת התורה להראות בנפשנו החפץ 20 הגדול אל היום הנקבל הנקפץ ללבנו עקב יצאף על וימנה תמיד מתי יבוא העת הנקפץ אלו שיצא לחרות. פי הפנן מראה לאדם פי כל יצעו וכל חפצו להגיע אל הזמן ההוא. וזה שאנו מונין לעמר כלומר. 25 פי נין נים עקרו מן הפנן ואין אנו מונין פי נין נים יש לנו לזמן. פי כל זה מראה לנו הרצון החזק להגיע אל הזמן.

ספירת העומר

וענין נוסף בספירת העומר הוא ע"פ זוה"ק (ח"ג צו) דשבע שבתות הם בחי' שבעה נקיים. ועפ"י מבאר האוה"ח הק' בפי' וספרתם לכם. בספירה היא ליסבתכם ולטובתכם. כי מאחר שרצה השי"ח להודווג לאומה זו. וכיון שנטמאה בטומאת מצרים שהיו משוקעים במ"ט שערי טומאה ע"כ דן בה כמשפט כלה הנכנסת לחופה שסופרת ד' נקיים להיטהר לבעלה. וכך היו ישראל צריכים לספור שבעה שבועות בחי' ד"ג לטהר עצמם שהיו מוכשרים לקבלת התורה ולהודווג עם הקב"ה. שזולת זה היו נותן להם את התורה מיד בצאתם ממצרים. אלא מכיון שעדיין לא היו טהורים המתן להם עד שישלימו ד' נקיים כמשפט הטהרה. וזה הענין השני שיש בימי הספירה שישראל סופרים שבעה שבועות 15 בחי' ד"ג לטהר עצמם שהיו מסוגלים להגיע לקבלת התורה ולהודווג עם הקב"ה להגיע לדיקות בה.

שיעור שלם ה' א' א' א'

וכתב רבנו הר"ש זק"ל בנדד שלום (דף לב ע"ב דפי"ח ח"ל כי פסח וימים אלו (ימי ספירת העומר) הם שורש לכל ימות השנה, ובדרך שהולך בהם, בה מולידים אותו כל ימות השנה, ע"כ"ל. ומצא דעבודתנו בימים אלו צריכה להיות בדרך גדולה לרוב חשיבות היום האלו כשורש לכל השנה כולה, וכפי העבודה בוריעה וכשורש כן היה הקצירה ברביעה.

ספירת העומר

2 וכל ימי הספירה אחריו 3 עד לחג השבועות הם תקופה אחת והמשך אחד שמטרתה הסופית להגיע לשלימות קב"ה. וזה פירוש הכי' ובימים הבכורים בהקריבכם מנחה חדשה לה' בשבועותיכם. כי ע"כ נקרא החג הקי' של קבלת התורה חג השבועות. לפי שהוא נבנה מהשבעה שבועות של ימי הספירה. וכל כמה שיהידי משקיע ומתייגע יותר בימי הספירה לטהר ולזכות את מדותיו שבין אדם לחברו ושכין אדם למקום, כך זוכה הוא 10 למדרגה הראוי' של חג השבועות וקבלת התורה. וגי' הזמנים הקי' האלו הם המשך אחד שמתחיל מיד"ט הראשון של פסח. שבו מאיר הקב"ה הארה עליונה באתערותא דלעילא בבחי' דילוג. ואשר ממנו נשאת רשימא לימי הספירה, כדברי הר"ה מקונין הנד' שלולי הרשימא הזאת לא היו יכולים להיטהר בימי הספירה. אח"כ באים ימי הספירה, ובהם צריך איש יהודי לעמול ולהתייגע בטהרת המדות כדי שיהי' ראוי לקבל הארות העליונות של חג השבועות וקב"ה. ותכליתם היא בחג השבועות גופו וקב"ה 20 הנבנה משבועותיכם פי מעבודת שבעה שבועות דספירה. ואז הוא הזמן של והקרבתם מנחה חדשה לה'.

מיתום ולרכס של ימי ספירת העומר

ימי העומר הם שורש וסיוע לכל השנה

ובספר שמן ששון (ח"ג דק"ד ט"ג אות כב) תמה על הארז"ל, וזה לשונו: "צריך לדעת, מה ענין תקונים אלו עתה בספירת העומר פעם אחת בשנה, ולא יכוין גם כן על דרך זה בכל יום, שהלא כל ששת ימי השבוע בכל ימות השנה נחלקים על דרך זה חגי' נהי"ם ששת ימי בראשית, דהיינו יום א חסד, יום ב גבורה, יום ג תפארת, יום ד נצח, יום ה הוד, יום ו יסוד, יום שבת מלכות, ועיין לרבנו הר"ש שכתב וזה לשונו: כי פסח וימי העומר הם שורש לכל ימות השנה, ובדרך שהולך בהם מוליכים אותו כל ימות השנה יע"ש, ולזה נראה אפשר מטעם זה, צריך לכוין לתקן אשר פגם בספירות העליונות, כדי להיות בעל תשובה כל ימות השנה, ע"כ"ל. הרי שהבין הרב שמן ששון כי התקון בימי העומר הוא תקון השרשים, שמכאן ימשיך להשלים האדם את עבודתו כמשך כל השנה, במדרגת בעל תשובה.

ספירת העומר

ימי הספירה נועדו לתפקיד זה בהיות שישראל היו שקועים במצרים במי"ט שערי טומאה וכל כחות הטומאה ומדותי' שלטו בהם, והרגע האחרון כאשר ילא יכלו להתממה"ה נגלה עליהם מ"ה הקב"ה בכבודו ובעצמו גאלם "או הנהס אלקים לבוא לקחת לו גוי מקרב גוי במסות באותות וכמופתים ובמלחמה וביר חזקה" וברגע אחד הרימם לרום המעלות והמדרגות כבת אחת "וחרבי ותבואי בעדי ערים שדים נכחו ושערך צמח ואת ערום ועריה". אולם לא יכלו להחזיק מעמד בגדלות, ותיכף ביציאת היום הראשון של חג הפסח נפלו מכל המדרגות העליונות. אולם רושם המדרגות והמעלות נשאר בהם, ובכת זה הי' מוטל עליהם וגם יכולו, לספור שבעה שבועות נקיים מכל טומאה ומכל חלאה להתעלות עד רום המעלות למדרגת הקדושה העליונה בבחינת "פסקה והמתם" ואז יכלו לקבל את התורה. ומאז נעשים ימים אלו ימי הכנה לחג השבועות מעין מה שהי' בימים ההם בומן הזה ומשום כן מוטל חובה על כל אדם בימים אלו לתקן את כל המדות העליונות, במצות הספירה כל אחד כפי התנהגותו בימים אלו.

אז ימי ספירת העומר הם שורש וסיוע לכל השנה

כתב הארז"ל (בשער הכנות ענין פסח דרוש יא דפי"ו ט"ב) וזה לשונו: גם טוב לאדם לכוין במ"ט ימים אלו לתקן כל אשר חטא בכ"ל הוי' ספירות, והמשל בזה בהיותו בשבוע א' יכוין לתקן את אשר חטא ופגם בספירת החסד, ובשבוע הב' יכוין לתקן את אשר חטא ופגם בספירת הגבורה, וכן על דרך זה בשבעה השבועות, ע"כ"ל.

אבל עם כל זאת, כשהאדם משתדל בתקון מדותיו על הסדר מראשו ועד עקבו, בימי העומר הקדושים שהזמן מסוגל לתקון המדות, אז יש בכוחו להשיג סייעתא דשמיא מיוחדת, כי בכח השרשים הנתקנים עתה על ידו, יזכה לתקן כמשך כל השנה את כל מדותיו, כדלקמן.

אז ימי ספירת העומר הם שורש וסיוע לכל השנה

11
 ויש לומר דהיינו מה שרוב ימי הספירה הם
 בחדש אייר, כידוע מענין הספירה שהיא
 זמן ליל אחד ואחד בפני עצמה כמיש
 דל (מנחה ט"ה) וספרתם לכם שהיא ספירה
 לכל אחד ואחד, וכל אחד אינו יוצא בספירה
 חבירה, ועם כל זה יש מענין הספירה החללות
 כל הבל כלול, זה יש בו דבר טובה זו ביותר.
 זה את זו, ויש לומר כדמו' יש להם הענין
 שמצוה למימיני ימין ומצוה למימיני שבועי
 (שם ט"ו), יומל הוא הכנה לריצוי הפרט
 ושכועי לריצוי הכלל, וכל זה הוא הכנה לחג
 השבועות שהריצוי הוא בשניהם יחד, וע"כ
 הקדושים ה"לז תמרידו יצ"ק וה"ל ל"ב
 לרי"ק מענין חודש אייר והספירה היופק
 סבתם ולא דייקו ע"כ נענסו כדכתיב (תהלים
 י') וסביביו נשערה מאד, ובנמן ההוא דייקא:
 והגה כבר אצדנו שכמו שש"ס משמרות
 ה"י הלילה ובבשמר הקלישי נמוצץ
 בו אור היום והוא תגבורת התסרים כנודע
 ממה שרמזו ד"ל (ברכות ג') חינוק יונק משדר
 אמו ואשר מספרת עם בעלה, כן ל"ב בעומר
 שכבר עברו שני שלישי-הספירה ממוצץ אור
 של חג השבועות, ובו אף שהו' כולם באיש
 אחד בלב אחד מ"מ כל אחד ואחד קיבל
 בפרטות לפי מה שהוא אתה מתיצה לעצמך
 ואהרן מציצה לעצמו, טעמים לפי כחם, וקנים
 לפי כחם ככיל, והקדושים הללו בודאי הרגישו
 זה ומכתמם שוב עשו כמו שראוי, ע"כ פסקו
 אז לומר:

12
 שם אשתא יצואו יצאו

13
 ונשם צלאל אהי-הארן עצי שטים, לפי שקלתי היה לפני מי שאמר
 ויהי העולם, וישאל חוסאים נשמים, לכן חקן להם הקדוש-ברוך
 הוא שטים, לומר על מצות שטים, ויצף אחו' והבקטור, אלו המלמדים
 ביה ה"ה ז"ל ז"ל ע"כ עמ"ק ויהי ויהי ויהי ויהי ויהי ויהי ויהי ויהי ויהי ויהי
 5 בחורה, שהיא בחוף לבם וכמו שיאמרו אנשים ובה קהיר, כך מטהר
 בחורה לזן וליחמן של מלמדי נכמים, שכן כתיב, הנקמים מזהב
 ונמ"ר נק (מח' ט"ו), ונשם צלאל, אנו מוציאין קשאמר הקדוש-ברוך
 הוא קמשה וקשות את הפשקן, אשר לו עץ כל דבר ודבר, וישוה ועל
 הארון אשר, וקשה קמה אף שצוה הקדוש-ברוך-הוא לקשתו לכל
 10 ישראל, שלא יבא לאחד מהם מחמת פה על חברו לומר, שאני נמתי
 הרבה באלו לסיכך אני ולומר הרבה ואני יש לי כי יו"ת מקץ ואתה
 לא נמתי בארון קלים אלא קמץ לסיכך אין לך חלק בחורה, ולכן
 נקשה בחורה לקים, שואמר, ה"י כל-במא לכל קשים ויש"ה אה, קשים
 ששין אדם מנפיש לומר לחבורי שקמני שים, כך לא ימנש לומר לקמן
 15 סקנו לקדני חורה, לקדני דבר זה, וקשה שקמנים כל הרוצה לקשות
 וקשה בלא חתיר, כך כל הרוצה לקדני חורה, לסיכך בלא חתיר ובלא
 20 קשור, שואמר, לכו שקדו בלא-קסוף ובלוא חתיר וכו'.

14
 והנה ונהי

15
 החורה בפרשה, לומר, מה בסדרך קסמר לכל בני אדם, אף דברי חורה
 5 קסמיו לכל מי שירצה לומר, שלא יבא אדם אוסר, אני בן חורה
 וחורה נחונה לי ונאכוס' וקשה נאוסיו לא הייתם בני חורה אלא
 אבויא גרים היו, לכן קמית, מוקשה קמית יקב וידי' ה"ה ל"ל כי
 10 שסתקלה בקסוק, אפילו הגרים שקמסין בחורה, שקמנים הם בלחן נידול
 שואמר, אשר ישנה אדם האדם ופי' דמם אני ה' אליהם' ויפרי' מהו,
 16 כהן וקני ישראל לא נאמר אלא אדם' לסיכך חורה אדם ומשפט אחד
 יקיה ונו' (מכרדו טו טו)

16
 והנה ונהי

איחא בספרים שיעקר הספירה הוא עד ליג
 בעומר, ונראה ליחן טעם, דהנה ידוע
 5 דספירת העומר היא לוכך את הנפש הבהמית,
 היינו טבע האדם ומדותיו, להיות נמשך אחר
 השי' אף בעת הזמן שאין השכל בהיר ומאיר,
 וע"כ החללת הספירה היא ממחיה השבת,
 ולא ברו"ט א' של פסח, כי אז באין כל האורות
 העליונים, וממילא כל הרצונות והמדות בטלין
 10 להשי', ורק אחר עובר יו"ט הראשון האזרות
 הגדולים שזין מאירים השתלקו ושוב לקטנות
 הלעת כנודע, ע"כ רק אז הוא זמן הספירה
 לקיים (מיכה ז') כי אשב בחושך ה"י אור ל"י
 היינו להיות נמשך אחר השי' בעודו בקטנות
 השכל והדעת:
 15 וזוהי חלילת המבוקש מאת האדם שגם גופו
 יהי קדוש אף מבליעדי הוראת השכל,
 וזוהי הכנה רבה לשבועות, שלעומת שהוא
 נמשך אחר השי' בבחי' גופו לבד, לעומתו
 שופטני עליו לייחם ודו"קעות אורות גדולים
 והשפעת התורה:

13

ובזה יש לפרש מאה"כ וספרתם לכם ממחרת
 השבת וגו' שהכוונה יו"ט הראשון של
 פסח, ולמה קראו הכתוב בכאן שבת, אך
 הנה אנו אומרים בספירה כדי שיטהרו נפשנו
 5 עמך ישראל מזהמתם, ורשי' פירש זוהמא
 חגבורת, ויצר, והיינו שישתנה בצד מה טבע
 הלב, שלא יתאוו כי"כ לדברים שאינם ראויים
 זה ענין ימי הספירה הכנה להג השבועות,
 שבשעה שעמדו אבותינו על הר סיני פסקו
 10 וזהמחן, וכ"כ נתעורר מענין זה בכל שנה
 ושנה כשהגיע הזמן כנודע, וצריכין כל ישראל
 להיות כאיש אחד חכמים, ומכ"ש האדם עצמו
 שיהיה הגוף והנפש לאחדים וכ"כ, ומאין
 באין לפתוח פתח לבוא להודוך, כי כל עוד
 15 שהוזהמא שולטת כמעט שאין בכת האדם
 להתעורר מעצמו
 שם אשתא יצואו יצאו
 שם א

שם אשתא יצואו יצאו

15

במצות ספירה העומר כבר כי במז' שעל אלס
 סמים נמחר יודע כי ימי המימים
 5 דרכו מ"ל כשט טעם המימים כך טעמיהם המימים,
 וכח"ש נמח' איתיה הם המימים בטעמין רלוטו של
 מקום, כי הציננות הוא הכיבוש בהארע שבו עיקר
 10 מטה העומר למת בראשי' להקב"ה ונמשך ברבה
 וצריכות להאש' ע"י הפרסה הראשיה פר שט, ומנו
 קן בותן הוא שבו עיקר נידול הקטנות וצילנת לבן
 לריכין להודוך בה"ה נמיס אלו וחס הכנה על
 15 כל טעם, ומנו קן כדורות, כימס אלו אחר י"מ
 עממכו ברי' אחר הקב"ה בנודוך כדכתי' וכתי' לך
 חסד נשורך, וכוונתו מרוב שאר זכירי בצמים
 20 לזכות מויל"ט וטעמיות בנשות בני להאכטל
 אלו ית' בימס אלו, לכן כתי' וספרתם לכם כי הסימן
 מוכשר עתה לך, ולאחר זוד המוכר כי בלחמת
 המימים שהי' נמשך אחרו כבמסח לכל' במח' כפי
 משככי אחרין מרונה, לכן זה בזכות שמד לפעני זה'
 25 כמי' יודע כי י' ויחלמם לשולכ ח"ה עממכו
 התעוררות הימים האלו בכל שנה ושנה, ומנו סבי'
 או חמש' זו רבנה לקבלת החורה במ"ס אחר' ה"לתי
 הח"ך חדריו כו', כמו כן כפי הבירור והיטה ומשוקה
 אלו ית' כימי כספיה כללית ישראל ובמח' קן
 כפרט כן אחר חמ"כ בטעמות לקבל הלכה מדסה
 מקבלה החורה:

שם אשתא יצואו יצאו

17

פרש מן האשה, עם כל הרוממות שיש ברוח האדם בגדלו
 וטהר, הרי (הוא) אפוד במאסר פרסיותו,
 אנוס דעה זו לדעת הקב"ה היא מפסיומו, דעה נאמן אינו יכול
 להיות גם מעט קט מוטנר במסבת מצמצמת את הפרסיות שלו,
 5 אפילו מצד איזה מנע טבעי, ועולמו, עקם ד' הוא, עולם כללי,
 כולו קדוש, אבל לא ממקור דעה-עליון, הצא הכרתיוהה של
 שמידה זו, אלא מדעת, אבל הולכת הוא למשרים למעלה למעלה
 ומסכמת לדעת המקום, והיסוד להשתאבות המשמית התמידית
 10 באין הפסק רגע, בנשמת כל עולמים, שרק משם יוכל ויו חורה
 להופיע לאור עולם באוצר חיים, הוא מה שפירש מן האשה
 מדעתו, והסכים הקב"ה על ידו.

שם אשתא יצואו יצאו
 שם א

ועתה יצא